

РЕШЕНИЕ

№ 3000

гр. София, 05.10.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 16.06.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Росица Драганова

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Георгиев, като разгледа дело номер **8698** по описа за **2009** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на „Е. Т. Г.” Е., ЕИК по БУЛСТАТ *, със седалище и адрес на управление: Г. С., ул. „Майор Ю. Г.” № 38, Б. 30, вх. Б, . 3, срещу Ревизионен акт № * от 03.06.2009 г., издаден от Евелин Л И – главен инспектор по приходите П. ТД на Н. - Г. С., частично потвърден с решение № 1532 от 05.11.2009 г. на Д. на Дирекция “Обжалване и управление на изпълнението” П. ЦУ на Н. - Г. С..

РА се обжалва в частта, с която не е признато право на данъчен кредит в размер на 206 531.60 лв. за данъчен период м.ноември 2006 г. по фактура № 121/10.11.2006 г., издадена от „Хранмеханика инженеринг” Е. (с правопреемник „Технофууд” Е.). Жалбоподателят поддържа незаконосъобразност поради неправилно приложение на материалния закон, като претендира, че между него и доставчика му е осъществена реална доставка на стоки - машини за гушене и охладителни системи, за което са представени достатъчно доказателства още в хода на ревизионното производство. Поддържа, че данъчно събитие е възникнало на основание чл. 25, ал. 1, т. 2 от ЗДДС (отм.) на датата на извършеното цялостно плащане. Излагат се съображения за нищожност на РА поради издаден за същия период АПВ № 1671/29.12.2006 г., както и поради факта, че се касае за трета поред ревизия в нарушение на забраната на чл. 155,

ал. 5 от ДОПК. Подробни съображения излага в писмена защита. Жалбоподателят претендира съда да постанови решение, с което да отмени ревизионния акт в обжалваната част, като му присъди направените в производството разноски.

Ответникът - Д. на дирекция „О.“ – Г. С. оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Подробни съображения излага в писмени бележки.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Процесната ревизия е извършена във връзка с предходно решение на Д. на ДОУИ - Г. С. № 1652/10.11.2008 г., с което е отменен РА № */20.08.08 г. и преписката е върната за извършване на нова ревизия за данъчен период м.ноември 2006 г. В решението е прието, че РА е недоказан, поради което са дадени указания за събиране на доказателства за начисляване на данъка по смисъла на чл. 55, ал. 6 от ЗДДС(отм.) и наличие на предходни доставчици.

Със ЗВР № 807060/26.11.2008 г., издадена от М Г Р - началник сектор „Ревизии” в дирекция “ДОК” на ТД на Н. Г. С., е възложено на органите по приходите Евелин Л И и Б С С извършването на данъчна ревизия на “Е. Т. Г.” Е. за определяне на данъчните му задължения по ЗДДС за данъчен период м.ноември 2006 г. Определен е срок за извършване на ревизията три месеца от връчване на ЗВР, като последната е връчена на управителя на дружеството на 10.12.2008 г. За доказване компетентността на органа, възложил данъчната ревизия ответникът е представил заповед № РД-01-131/22.03.2007 г. на Д. на ТД на Н. - Г. С., с която по т. 2 на органите, заемащи длъжността „началник сектор/орган по възлагане” в Дирекция „ДОК” са възложени функциите на орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 и чл. 119, ал. 2 от ДОПК. Ето защо съдът приема, че ревизията е възложена от компетентен орган по приходите.

В срока по чл. 117, ал. 1 от ДОПК е издаден ревизионен доклад № 807060 от 24.03.2009 г. от органите по приходите, определени в ЗВР, който съдържа реквизитите по чл. 117, ал. 2 от ДОПК. По отношение на спорната фактура № 121/10.11.2006 г. е прието в ревизионния доклад, че е издадена без основание преди настъпването на данъчното събитие, доколкото е издадена преди датата на окончателното плащане (извършено на 26.01.2007 г.). Изложени са допълнителни мотиви за липса на реална доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС (отм.) на стоките - машини за гушене и охладителни системи към датата на издаване на фактурата. Правото на ДК е отказано на основание чл. 65, ал. 4, т. 4 от ЗДДС (отм.) – тъй като доставчикът не е представил доказателства от значение за определяне на данъчните му задължения. Ревизионният доклад е връчен на представител на жалбоподателя на 12.05.2009 г., като по преписката липсват данни за постъпило възражение в срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК.

Със заповед № К-807060/16.04.2009 г., издадена от М Г Р, като орган, възложил ревизията, по смисъла на чл. 119, ал. 2 от ДОПК, Евелин Л И е

определен за компетентен орган по приходите за издаване на ревизионен акт, който заемайки длъжността “главен инспектор по приходите” има качеството на орган, който може да издаде ревизионен акт по смисъла на чл. 118, ал. 2 от ДОПК, във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 4 от ЗНА. В срока по чл. 119, ал. 3 от ДОПК е издаден оспореният ревизионен акт № 807060 от 03.06.2009 г. от определения по реда на чл. 119, ал. 2 от ДОПК орган и във формата по чл. 120, ал. 1 от ДОПК. В ревизионния акт са възприети изцяло констатациите на ревизиращите органи от ревизионния доклад относно наличието на основание да се откаже правото на данъчен кредит.

Видно от разписката към ревизионния акт, същият е връчен на представител на жалбоподателя на 08.06.09 г., като постъпилата срещу РА жалба вх. 53-06-729/19.06.2009 г. е подадена в 14-дневния срок по чл. 152, ал. 1 от ДОПК. Срокът за произнасяне на горестоящия орган съобразно чл. 155, ал. 1 от ДОПК е до 03.08.2009 г., включително. В рамките на този срок - на 20.07.2009 г. страните са сключили споразумение по чл. 156, ал. 7 от ДОПК, с което срокът за произнасяне е удължен до 03.11.2009 г. В този срок е издадено решението на горестоящия орган № 1532/03.11.2009 г., с което ревизионният акт е потвърден в оспорената пред съда част. Прието е в решението, че по отношение на доставчика „Хранмеханика инженеринг” Е. (с правопреемник „Технофууд” Е.) липсват доказателства за извършена доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС (отм.). В решението е изложено допълнително основание за отказ на данъчен кредит, поддържано и от процесуалния представител на ответника пред съда - по чл. 64, ал. 1, т. 5 от ЗДДС (отм.) – поради липса на данни стоката да се използва за извършване на облагаеми доставки от жалбоподателя.

Видно от разписката за връчване решението е съобщено на представител на жалбоподателя на 06.11.2009 г. Жалбата вх. № 53-00-648/18.11.2009 г., по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, от легитимирано лице и срещу подлежащ съобразно чл. 156, ал. 1 от ДОПК на обжалване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

П. така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

В настоящето производство и съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. По изложените вече във фактическата част на решението съображения съдът намира, че обжалваният ревизионен акт е издаден от компетентен по смисъла на чл. 118, ал. 2 и чл. 119, ал. 3 от ДОПК орган по приходите. Съдът не възприема доводите на жалбоподателя за нищожност на РА. Трайно се приема в съдебната практика, че съгласно редакцията на чл. 129, ал. 3 от ДОПК (в сила до изменението с ДВ, бр. 108 от 2007 г., в сила от 19.12.2007 г.) извършено прихващане с влязъл в сила АПВ, П. което размерът на насрещните вземания е

определен от приходната администрация в АПВ, е пречка впоследствие размерът на тези задължения да бъде изменен с РА, освен П. предпоставките и реда на чл. 133 и чл. 134 от ДОПК, касаещи изменение на установени с влязъл в сила акт публични задължения. П. неспазване на тези процедури, издаденият РА се приема за нищожен в тази част. Прихващането безспорно е материално правен институт. Съобразно чл. 142, ал. 1 от АПК, вр. §2 от ДР на ДОПК относно релевантните за данъчен период м.ноември 2006 г. факти и обстоятелства приложими се явяват материалноправните норми в сила към м.ноември 2006 г. - отмененият ЗДДС. Редът, по който се извършва прихващане (в случая - чрез ревизия или проверка), се регулира от процесуални норми. Ето защо относно възлагането на ревизия са приложими процесуалните норми към датата на възлагане на ревизията. Процесуалните норми имат незабавно действие, т.е. действие по отношение на всички висящи правоотношения от момента на влизането им в сила. Това означава, че извършените процесуални действия П. старите (отменени процесуални разпоредби) запазват силата си (така процесуалните норми нямат обратно действие), но те имат незабавно действие - от влизането им в сила се прилагат по отношение на всички процесуални въпроси, вкл. и по висящите производства. Специфичното в случая е, че за процесния данъчен период м.ноември 2006 г. има влязъл в сила АПВ № 1617/29.12.2006 г. За първи път данъчна ревизия на жалбоподателя за определяне на задълженията му по ЗДДС за данъчен период м.ноември 2006 г. е възложена със ЗВР № 1428 от 19.04.2007 г. (стр. 314 по делото), приключила с ревизионен акт № 20004061 от 10.12.2007 г. Същият ревизионен акт е обявен за нищожен с решение на Д. на ДОУИ - Г. С. № 209/04.02.2008 г. Основанието, посочено в решението е липсата на материална компетентност на органа по приходите, издал РА. Липсата на компетентност е порок водещ до нищожност на акта, която се приравнява на липса на акт. Съдът възприема изложените в писмените бележки от процесуалния представител на ответника съображения, че правилото на чл. 155, ал. 5 от ДОПК има предвид забрана за повторно връщане на преписката за нова ревизия, но в случаите на редовно водено и приключило ревизионно производство производство, за което са налице основанията по чл. 155, ал. 4 от ДОПК – само П. наличие на ревизионен акт, издаден от компетентен орган, може да се извърши преценка на обстоятелствата по ал. 4 – непълнота на доказателствата или допуснати процесуални нарушения. Ето защо съдът не възприема доводите на жалбоподателя за нищожност на оспорения в настоящето съдебно производство РА на основание чл. 155, ал. 5 от ДОПК - поради извършването на трета по ред ревизия за същия данъчен период.

Неоснователни са и доводите за нищожност на основание чл. 133 – 134 от ДОПК. Съгласно чл. 112, ал. 1 от ДОПК ревизионното производство се образува с издаването на акт за възлагане на ревизията. Респективно издаденият ревизионен акт завършва ревизионното производство, съгласно чл. 119, ал. 3 от ДОПК. По вече изложените съображения за характера на процесуалните норми съдът приема, че след отменителното решение на Д”О.” - Г. С. възлагането на

нова ревизия със ЗВР от 26.11.2008 г. следва да бъде съобразено с процесуалните норми, действащи към 26.11.2008 г. Ето защо в случая е приложима редакцията на чл. 129, ал. 3 от ДОПК (изм. ДВ, бр. 108 от 2007 г., в сила от 19.12.2007 г.), съгласно която независимо от извършването на прихващане или възстановяване, задълженията за данъка или задължителните осигурителни вноски подлежат на установяване чрез извършване на ревизия. След като процесуалните разпоредби към момента на възлагане на ревизията (26.11.2008 г.) позволяват установяване на данъчни задължения с ревизионен акт, дори П. наличието на влязъл в сила акт за прихващане или възстановяване, съдът приема за неприложим особения ред по чл. 133 – 134 от ДОПК относно възлагането на процесната ревизия със ЗВР № 807060/26.11.08 г. Този извод се налага от последвалата законодателна промяна относно процесуалните норми независимо, че касае едни и същи материални правоотношения от м.ноември 2006 г. В случая е спазен срокът за образуване на ревизия по чл. 109, ал. 1 от ДОПК, същата е възложена на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК от орган по приходите с делегирани правомощия със заповед № РД-01-131/22.03.2007 г. По изложените съображения възражението на жалбоподателя за нищожност на ревизионния акт е неоснователно – същият е издаден от компетентен административен орган по смисъла на чл. 118, ал. 2 и чл. 119, ал. 3 от ДОПК. Ревизионният акт е издаден в установената форма по чл. 120, ал. 1 от ДОПК и П. спазване на процесуалните правила. Спорът между страните е изцяло правен относно наличието на основание за непризнаване на право на данъчен кредит.

Установява се от ПИНП № 22-807060/31.03.2009 г., издаден от ТД на Н. - Г. С., че е извършена насрещна проверка на доставчика „Технофууд” ООД. П. проверката е констатирано, че ДДС е начислен съобразно чл. 55, ал. 6 от ЗДДС (отм.), като проверяваният субект е депозирал документи на 31.03.2009 г. Сред тези документи доставчикът е представил копие на договор от 24.01.2006 г., както и два анекса към него (стр. 115 и сл. от делото), но действително не е представена спецификация съгласно договорката в чл. 2 от договора. Такава спецификация жалбоподателят е представил по повод връчено му ИПДПОЗЛ изх. № 1453-00-8124 от 05.12.2008 г. с молба до ТД на Н. Г. С. - офис „Изток” от 17.12.2008 г. (стр. 259 от делото). Ето защо съдът не възприема доводите на ответника за липса на спецификация към договора, респ., че такава е представена едва в хода на съдебното производство. Действително представената в хода на ревизионното производство спецификация няма дата, а само отбелязване „към договора от 24.01.2006 г.”. В същата не е описано качеството на стоките съобразно чл. 1 от договора от 24.01.2006 г., но тя съдържа индивидуализиращи данни за машините - брой, вид, единична цена. Съдът приема, че представената спецификация е с достоверна дата по смисъла на чл. 181, ал. 1 от ГПК 31.03.2009 г. (датата на представянето ѝ пред ревизиращите органи) и същата съдържа необходимите индивидуализиращи белези на стоките, т.е. има необходимите реквизити да определи предмета на договора (като част от неговите съществени елементи), респ. да се квалифицира

договорът от 24.01.2006 г. като действителен такъв – годен да породи облигационни правоотношения между страните. Индикация за наличието на спецификация към договора още на датата на неговото сключване (24.01.2006 г.) е уговорката в раздел II от анекс № 1 към договора от 02.10.2006 г., с която е променена клауза от съдържанието на спецификацията относно срока за доставка и монтиране на оборудването. С анекс № 2 към договора от 15.05.2007 г. страните са определили дата на доставка и монтиране на оборудването – 15.10.2007 г. Независимо от същата клауза и видно от приемо-предавателен протокол от 11.01.2008 г. едва на последната дата доставчикът е предал на жалбоподателя машините, предмет на договора от 24.01.2006 г. – 6 броя машини за гушене „MG – 500” и 11 броя охладителни системи „CSW 80”. Установява се от заключението на съдебно-счетоводната експертиза по делото, че през м.януари 2010 г. с приемо-предавателен протокол за предадени още 5 броя машини за гушене. Страните не спорят относно датите на плащане на доставката - частични плащания на 10.11.2006 г., на 13.11.2006 г., на 15.11.2006 г., на 13.12.2007 г. и окончателно плащане на 26.01.2007 г. Относно наличието на кадрова и техническа обезпеченост доставчикът е представил в хода на ревизионното производство - ведомости за работни заплати към м.ноември 2006 г. (стр. 137 – 139 от делото), извлечение от инвентарна книга за дълготрайни активи към м.ноември 2006 г. и договор за наем на производствено помещение от 01.10.2003 г. (в сила към датата на сключване на договора от 24.01.2006 г., вкл. и към датата на предаване на машините).

Установява се от заключението на съдебно-счетоводната експертиза по делото от 04.05.2010 г., изготвена от вещото лице Е. Б. С., че за м.ноември 2006 г. доставчикът е подал справка – декларация по ЗДДС вх.№ 2210-0854287 от 14.12.2006 г. с резултат за периода ДДС за внасяне 640 582,93 лв., който е внесен ефективно на 14.12.2006 г., а спорната фактура е включена в дневника за продажбите за периода. Въз основа на предоставената му аналитична информация вещото лице е направило извод, че счетоводството на доставчика е водено редовно. Осчетоводяването на спорната фактура е проследено от вещото лице и в счетоводството на жалбоподателя - доставката е осчетоводена по дебита на сметка 613 „Разходи по придобиване и ликвидация на ДМА”, а в баланса на доставчика към 31.12.2006 г. в раздел А „Дълготрайни активи”, ред „Разходи за придобиване и ликвидация на ДМА” е посочена сума в размер на 1 962 х.лв. Съдът кредитира заключението на съдебно-счетоводната експертиза като компетентно изготвено и неоспорено от страните. Въз основа на него може да се изведе правен извод, че процесната доставка е осчетоводена правилно в счетоводствата на страните по доставката.

Легалното определение на понятието за доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС (отм.) включва следните елементи от фактическия състав: 1. прехвърляне на собственост върху стока или други вещни права върху стока срещу 2. насрещна престация и 3. на основание на сключена сделка или с цел такава да се сключи. По вече изложените съображения съдът приема, че сключеният между

страните договор от 24.01.2006 г. е действителен такъв – П. наличието на спецификация същият съдържа всички съществени елементи – предмет, срок и договорна цена. Неизпълнението на някои от клаузите на договора (напр. относно срока на доставка на машините) не е основание да се отрече неговата реалност. В случая не се оспорва наличието на плащане, т.е. насрещна престация. С оглед приложения приемо-предавателен протокол от 11.01.2008 г. е налице и реално прехвърляне на собствеността върху стоките чрез реалното им предаване в държане на купувача по смисъла на чл. 24, ал. 2 от Закона за задълженията и договорите. Ето защо следва да се направи извод за наличие на реална доставка по спорната фактура № 121/10.11.2006 г. с предмет „11 броя машини за гушене „MG – 500” и 11 броя охладителни системи „CSW 80” с данъчна основа 1 032 658 лв. и ДДС 206 531 лв. – реално прехвърляне на собствеността върху стоките, насрещна престация чрез заплащането на договорната цена на основание действително сключен договор от 24.01.2006 г. Изводите на ревизиращите органи за липса на доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС (отм.) са направени П. неправилно приложение на материалния закон. По изложените съображения съдът намира за незаконосъобразни доводите за наличие на основание да се откаже правото на данъчен кредит поради липса на доставка.

Съдът не възприема доводите на ответника за наличие на основание за отказ на данъчен кредит по чл. 64, ал. 1, т. 5 от ЗДДС (отм.). Жалбоподателят е сключил договор № 2189/13.07.2006 г. по програма „Сапард” с Държавен фонд „Земеделие” за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ за закупуване на технологично оборудване и специализирана транспортна техника за птицеферма, но по същия няма преведени парични средства и същият е прекратен от страна на ДФ „Земеделие” поради неизпълнение на задължения. На база на тези констатации в решение № 1532/03.11.2009 г. е направен извод, че стоките няма да се използват за извършване на облагаеми доставки. В заключението на съдебно - счетоводната експертиза по делото вещото лице е направило констатация, че машините, макар и да са заприходени в счетоводството на жалбоподателя, не са въведени в действие и за тях жалбоподателят не начислява амортизации. Преди всичко изискването на чл. 64, ал. 1, т. 5 от ЗДДС (отм.) е алтернативно - стоките да са използвани, използват се или ще бъдат използвани за извършване на облагаеми доставки. С договор за съхранение от 11.01.2008 г. жалбоподателят е предоставил машините за временно съхранение в складовете на „Еврофриго” в Г.С., ул. „Малашевска” № 1. Съдът приема, че фактът на неизползването на машините по предназначение към датата на извършване на данъчната ревизия и съдебното оспорване не е достатъчен, за да обоснове отказ на основание чл. 64, ал. 1, т. 5 от ЗДДС (отм.). Фактът, че машините са заприходени като ДМА в счетоводството на жалбоподателя е указание, че същите ще бъдат използвани във връзка с дейността му, включително и в бъдещ период. По изложените съображения съдът приема, че изводите на ревизиращите органи за наличие на основание по

чл. 64, ал. 1, т. 5 от ЗДДС (отм.) са направени П. неправилно приложение на материалния закон. С оглед всичко изложено по-горе, съдът приема, че са изпълнени кумулативните изисквания по чл. 64, ал. 1 от ЗДДС (отм.) за признаване право на данъчен кредит в полза на жалбоподателя по спорната фактура.

Страните не спорят, че данъчно събитие в случая е възникнало на основание чл. 25, ал. 1, т. 2 от ЗДДС (отм.) – на датите на извършените частични плащания, доколкото същите предхождат датата на реалното предаване на стоките с приемо-предавателен протокол от 11.01.2008 г. Съгласно чл. 25, ал. 3, т. 1 от ЗДДС (отм.), на датата на възникване на данъчното събитие данъкът става изискуем за облагаемите доставки и възниква задължение за регистрираното лице да го начисли. Начисляването се извършва от доставчика в срок от 5 дни от датата на възникване на данъчното събитие (чл. 55, ал. 1 от ЗДДС - отм.), като в случая се установява от извършената на доставчика насрещна проверка и от заключението на съдебно-счетоводната експертиза по делото, че данъкът по спорната фактура е начислен по смисъла на чл. 55, ал. 6 от ЗДДС (отм.) и ефективно внесен в бюджета на 14.12.2006 г. Плащането на данъка е извършено по ДДС – сметка на две вноски – през м.декември 2006 г. и през м.януари 2007 г. В случая данъчната основа по спорната фактура № 121/10.11.2006 г. в размер на 1 032 658 лв. е заплатена изцяло през м.ноември 2006 г., както следва: на 10.11.2006 г. – 496 000 лв., на 13.11.2006 г. - 496 000 лв. и на 15.11.2006 г. - 40 658.00 лв. Дължимият ДДС за горепосочената данъчна основа в размер на 206 531.60 лв. е заплатен с плащанията от м.декември 2006 г. и от м.януари 2007 г. П. извършеното цялостно плащане на данъчната основа през м.ноември 2006 г. и горепосоченото изпълнение на кумулативните изисквания на чл. 64, ал. 1 от ЗДДС (отм.) съдът приема, че правото на данъчен кредит на жалбоподателя по фактура № 121/10.11.2006 г., издадена от „Хранмеханика инженеринг“ Е. е отказано незаконосъобразно поради неправилно приложение на материалния закон. Ето защо ревизионният акт следва да бъде отменен в оспорената част.

П. този изход на спора и на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените в производството разноси, както следва: 50 лв. държавна такса, 500 лв. депозит за вещо лице и адвокатско възнаграждение за един адвокат в размер на 3 360 лв. (жалбоподателят е защитаван от трима пълномощници - адв. И в о.с.з. на 03.02.2010 г., адв. Т в о.с.з. на 17.03.2010 г. и на 12.05.2010 г. адв.Т в съдебно заседание на 16.06.2010 г.) или общо сума в размер на 3 910 лв.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, I-во Административно отделение, 18 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „Е. Т. Г.” Е., ЕИК *, със седалище и адрес на управление: Г. С., ул. „Майор Ю. Г.” № 38, Б. 30, вх. Б, . 3, Ревизионен акт № * от 03.06.2009 г., издаден от Евелин Л И – главен инспектор по приходите П. ТД на Н. - Г. С.,

частично потвърден с решение № 1532 от 05.11.2009 г. на Д. на Дирекция “Обжалване и управление на изпълнението” П. ЦУ на Н. - Г. С., *в частта*, с която не е признато право на данъчен кредит в размер на 206 531.60 лв. за данъчен период м.ноември 2006 г. по фактура № 121/10.11.2006 г., издадена от „Хранмеханика инженеринг” Е. (с правоприменик „Технофууд” Е.).

ОСЪЖДА Д. на Дирекция “Обжалване и управление на изпълнението” П. ЦУ на Н. - Г. С. да заплати на „Е. Т. Г.” Е., ЕИК *, със седалище и адрес на управление: Г. С., ул. „Майор Ю. Г.” № 38, Б. 30, вх. Б, . 3, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК разноси в размер на 3 910 (три хиляди деветстотин и десет) лв.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: